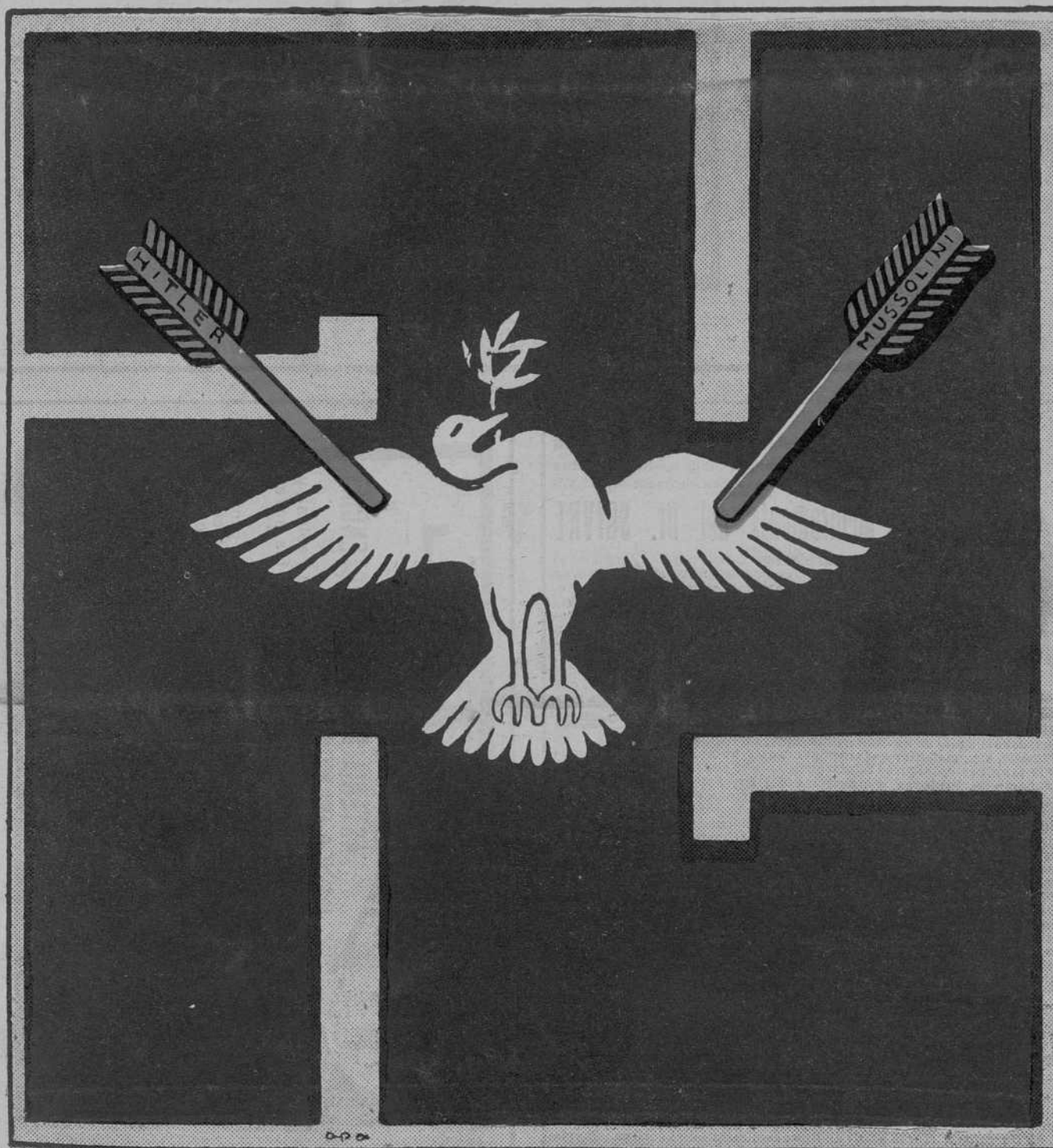

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Els feixismes contra la pau.

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvritis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixets del Doctor Soivre**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofulòsès*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Píldores depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundós, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòrrica*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, *de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA.— Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franquèix a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrotllament, tractament i guariment de dites malalties.

FEROTYL
Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Produceix pú-riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 30
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Focs de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Primer de Maig

Qui ens havia de dir quan el Primer de Maig era una festa violentment revolucionària que arribaria un dia que esdevindria festa oficial de la nostra República?

Obrers de Catalunya, nosaltres hem d'èsser universals a través de nostre Poble. Maragall digué que una Pàtria no era res més que l'ànima universal a través d'una terra. Per a nosaltres, obrers de Catalunya, el Primer de Maig ha d'èsser un dia d'arrelament i d'afirmació constructiva. Els bullanguers de l'eterna bullanga; els revolucionaris de les revolucions estèrils, no han de representar res en el nostre primer de Maig. Els sembradors de rocs han d'espigolar en el camp dels altres i l'obrer català ha de voler collir del grà que ell mateix sembrà.

Els Primers de Maig, festes oficials de la nostra jove República, per l'obrer català conscient han de tenir una nova claror.

Visca el Primer de Maig que, éssent de tots, sigui ben del treballador de Catalunya!

Covardia

Un nou assassinat. Un nou robatori. Una nova explosió. La gent diu: —«Què fa el governador?» El governador pot dir: —«Què fa el públic?» La multitud exclama: —«I la policia?» La policia pot dir: —«I la gent que fa?» Tots són en endosar-se les responsabilitats del que passa. El governador diu que no pot fer més del que fa.

La policia treballa de nit i de dia amb la màxima eficàcia que pot, però els terroristes són amos del carrer, de la tranquil·litat pública, de la vida de la ciutat. Una de les coses més fàcils del món és endegar la responsabilitat del que passa a les autoritats. És el més còmode i el més ràpid, el menys costós i el més clar. I immediatament l'home que censura, adverteix: —«Si jo manés, aviat ho tindria arranjat.» —«Ah, sí? Què faria?» —«Tancaria a la presó a tots els anarquistes i en fusellaria uns quants.» —«Oh, bé, però això no ho permet la Constitució... No hi ha pena de mort, no és possible l'existència de presons governatives...» —«Doncs els enviaria al seu poble nadiu...» —«Sí, bé, però la Constitució dóna llibertat als ciutadans per a que s'installin allà on vulguin.» —«Doncs els faria impossible el viure.» —«Com?» —«Negant-los feina. Ja se n'haurien d'anar.» —«Bé, però això és el pacte de la fam. I amb un pacte de la fam el que farien els obrers és augmentar les violències per a trobar pa.» —«Es que els pistolers no són obrers.» —«Bé, però

com diferenciaria als obrers...?» —«Per les idees que tinguessin. Tots els anarquistes els treuria.» —«Però per les idees no es pot treure a ningú!» —«Els perseguiria.» —«Com?» —«Com fos...» —«Bé, però com com fos?» —«No ho sé, però el que sé és que a mi no em farien el que li fan al governador...»

Ací acabava el diàleg. L'home de la posició forta no donava solució. El curiós és que la fórmula era ben clara. El ciutadà quan es sent acorralat pel terrorisme demana una fórmula de terror oficial per acabar amb aquell estat anàrquic. I quan té la fórmula de terror i veu que es va més enllà del que s'ha d'anar, decideix anar contra el que, momentàniament li ha dut una pau, que en consciència li repugna. La pau, doncs, sembla cosa impossible. No sé pas qui ha dit que la democràcia és un règim paradoxal. Quan el poble es sent sotmés per l'espasa demana l'enfonsament de l'espasa, però quan obté l'enfonsament de l'espasa i ha instaurat un règim civil, en quan es veu amenaçat, demana immediatament la reinstauració d'aquell règim d'espasa per a salvar-se novament. Són molts els ciutadans que cada cop que hi ha un atemptat a la nit d'amagat, donant-se'n vergonya, en públic, pregunten davant d'una imatge de Martínez Anido. Són molts els que hem sentit «que abans de continuar així, que tornés l'ex-rei». Aquests porucs fan pena i fàstic. Són d'una covardia tan femenina que no veuen altra solució política als esdeveniments socials que la brutalitat eixorca.

Sí, clar, Barcelona no pot estar a la mercè dels atracadors. Barcelona no ha de continuar essent la Xicago peninsular. Per què succeeixen els atemptats a Barcelona, i en canvi els atracadors no s'atreveixen fer-ho a Madrid? Abans el catalanisme que volia fer de Catalunya més que un poble viu un protectorat, acusava al Ministeri de la Governació de dur el terrorisme en quant es produïen campanyes nacionalistes, per tal de pertorbar-les. Ara, aquest argument ja no es pot posar en circulació perquè si més no, els Governos civils estan en mans catalanes i en mans cata-

lanistes, de més o menys apassionament catalanista, però catalanistes, al capdavant. I doncs? A què es deu el recrudeixement d'aquest terrorisme criminal i ximple que desfà la tranquil·litat i la calma de Barcelona?

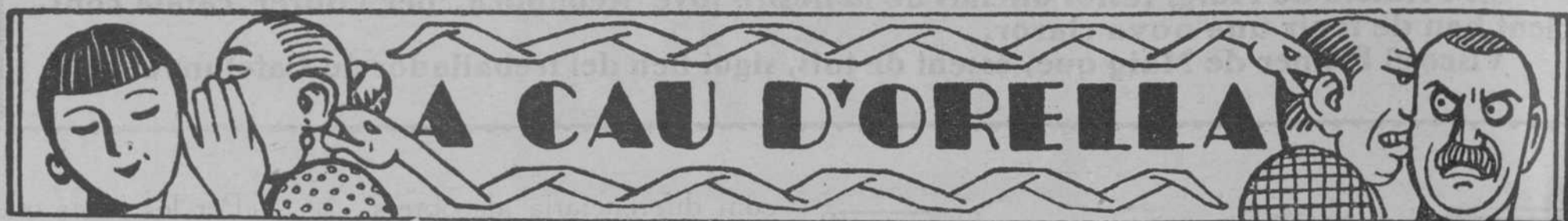
En part es deu a la covardia ciutadana. Aquesta covardia l'hem vista en els jurats que tenint noció dels fets de la Presó en agost de l'any 1932, declaraven innocents als culpables d'haver cremat la presó i d'haver intentat assassinar un governador civil; aquesta covardia l'hem vista en els ciutadans que a l'hora de declarar si els que havien agredit eren els agafats per la policia, sempre deien que no; aquesta covardia l'hem vista en molts jutges que posaven en llibertat als que la guàrdia civil agafava realitzant actes de sabotatge; aquesta covardia l'hem coneguda veient que per condescendència es deixava d'acomplir una Llei d'Associacions votada per les Corts Constituents i no es posava d'una vegada fora de la llei als que sempre hi eren i només se'n volien servir per al que els beneficiava. Es a dir, que per a ells, perquè la llei deia res

de presons governatives, res de control de premsa, res de control de tribuna, l'exigien i la demanaven; però quan la llei exigia sotmetre's als organismes polítics i socials, s'hi negaven. Covardia pura i lamentable. Del mal i la desfeta de Barcelona no en té la culpa solament la manca d'habilitat que pugui demostrar un governador, sinó la general covardia d'una ciutat d'un milió i escatx d'habitants i que resta espaorida davant l'audàcia de cent brètols, recordant aquell xistu dels deu «zíncalos» gitanos que anaven de fira a Mairena, i que en mig de la serralada un sol lladre va robar-los a tots plegats i quan el jutge els va dir com és que s'havien deixat robar deu per un home sol, va respondre el «zíncalo» més vell:

—Ez que también, zeñorito,
íbame zoloz loz diez.

Es que Barcelona també es troba sola davant de cent vulgars lladres?

— FRANCESC MADRID

L'ENHORABONA, SENYOR PERE COMES

L'acablat home d'esquerres i ex-laic senyor Pere Comes i Calvet, es va casar canònicament la setmana passada a l'església parroquial de la Concepció.

Primer, com és d'obligació, s'havia confessat dels seus pecats i compromès a fer la contrició que li fossi necessària.

Ara, en plena lluna de mel, un amic que l'ha visitat ens assegura

que l'acablat esquerrà senyor Pere Comes i Calvet, es va sentint tocat per la gràcia. Cada dia un xic més!

La gràcia de l'Esperit Sant que va tocant l'acablat senyor Pere Comes és una gràcia especial. Tan especial és, i tant gust dóna, que gairebé hi ha l'absoluta seguretat que el senyor Peres Comes i Calvet ingressarà dintre poc al gremi d'«hijos de María».

Li correspon. ¿Pot seguir laic i es-

querrà descamisat un home que ha guanyat tants duros en poc temps i ha ocupat tan magnífics càrrecs?

LA POPULARITAT L'HA REPRÉS

Els de «L'ESQUELLA» admirem extraordinàriament el senyor Duran i Guàrdia. Tant l'admirem que voldríem fer-lo popular.

Les activitats científiques del senyor Duran i Guàrdia no l'han deixat arribar al poble com hi té dret pels seus amagats mereixements. No tothom l'ha pogut observar en els seus instants solemniais de concentració, en aquells instants de caçar idees dins les butxaques foradades de les calces.

Es de doldre, però, que el senyor Duran i Guàrdia no hagi capít les amistoses intencions dels seus admiradors de «L'ESQUELLA» i que l'entrada que li hem procurat a la popularitat l'hagi reprès un xic.

L'altre dia vingué a «L'ESQUELLA» amb aires de matamoros. Ell, tan fi i tan complet! Ell, que ni deixa que les mecanògrafes vagin a casa a peu! El senyor Duran i Guàrdia venia perquè ens vegésim les cares quan nosaltres feiem els possibles perquè el poble vegés la seva i la recordés.

(Ah! El senyor Duran i Guàrdia vingué a trobar-nos amb un bastó al braç i utilitzant un auto luxosís-

Tothom parla de la «miss» Turquia, de «miss» Espanya i de la «miss» València. Però ningú no es recorda de la mis...èria.

sim que paguem tots: l'auto de l'Ajuntament.

Senyor Duran i Guàrdia: Vingui a veure'ns a peu una altra vegada. Es més democràtic i no costa tants diners a la ciutat.

L'esperem, eh?

PROGRAMA REALITZAT

El senyor Dencàs, en els seus temps d'inquietud política inicial i de tabolisme santandreuenc, explicava als íntims el seu programa polític.

Passen de dos dotzenes els que li havien oït pregonar: —«Desitjo que la política em vingui tres o quatre anys de cara per a fer el feix.

Actualment són molts els que, referint-se al senyor Dencàs, tenen la convicció que és un home que ha realitzat el seu programa.

El senyor Dencàs ha fet el feix. Entengui's: el feix-isme. L'«escamot», en una paraula.

Volem suposar que l'illustre Dencàs, en el seu programa polític inicial santandreuenc, es referia a aquest feix.

EL GRAN RAMIREZ

En apropar-se eleccions surt cada candidat a regidor que treu foc.

Tals llançaments gairebé sempre comencen per un homenatge.

Un cassinet de Gràcia acaba de fer un vermuth d'honor a un tal Ramírez Sagarra.

Segons els del cassinet de Gràcia, el tal Ramírez es mereix ésser homenatjat, malgrat convenir, els de Gràcia, que els homenatges sovintegen massa.

El tal Ramírez, que s'ho mereix, té un actiu polític esparverador. Ha estat administrador d'un setmanari. Ha signat un manifest. Ha actuat de secretari en uns Jocs Florals. Ha sopat a Bruxelles. Entre els seus egregis mereixements hi conta també l'haver estat Secretari del Comité de Responsabilitats que nomenà la Comarcal de Barcelona-Ciutat de l'Esquerra Republicana de Catalunya, el qual determinà la separació del Partit d'uns regidors de l'Ajuntament de Barcelona.

El que el tal Ramírez no fa públic — ho fem nosaltres com a contribució al seu merescut homenatge —, és que la seva intervenció justiciera en l'afer dels regidors expulsats li valgué una plaça a la Comissió de Cultura de l'Ajuntament.

No sabem què li hauran valgut els seus altres serveis polítics o el que cerca que li valguin. Un home tan preparat per a la política no n'ha de tenir prou amb un senzill acte d'homenatge d'un cassinet de Gràcia.

Esperem què n'arribarà a sortir d'una carrera política tan brillant i tan aprofitada.

Els de Gràcia encapçalen la crida al vermuth en honor del tal Ramírez amb el retrat del que s'ho mereix. No és pas massa fotogènic el tal Ramírez, però...

UNA FRASE

En el darrer partit de fútbol Espanyol-Barcelona, el jugador Sastre no parava d'anar d'ací i d'allà, ja com preparant-se, ja com cercant l'estratègia, ja com oferint una solució.

Un dels espectadors, impacient i apretant els punys va cridar de cara al camp:

—«Aquest Sastre sembla el governador senyor Ametlla. No para mai de prendre mides. I res»

EL SENYOR TERRADELLES I LA FESTA DEL LLIBRE

El senyor Terradelles, egregi polític i aprofitat representant de marques estrangeres, és un home de molta preparació.

En la Diada del Llibre explicava a tothom que el volia oir que aquella era la seva diada.

—«M'he passat la vida llegint» — deia el senyor Terradelles. —«A mi que em donin un llibre i que em deixin tranquil.»

Posat a fer l'apologia del llibre, el senyor Terradelles explicava la seva admiració per tres llibres meravellosos. «El millor del millor que s'ha escrit.»

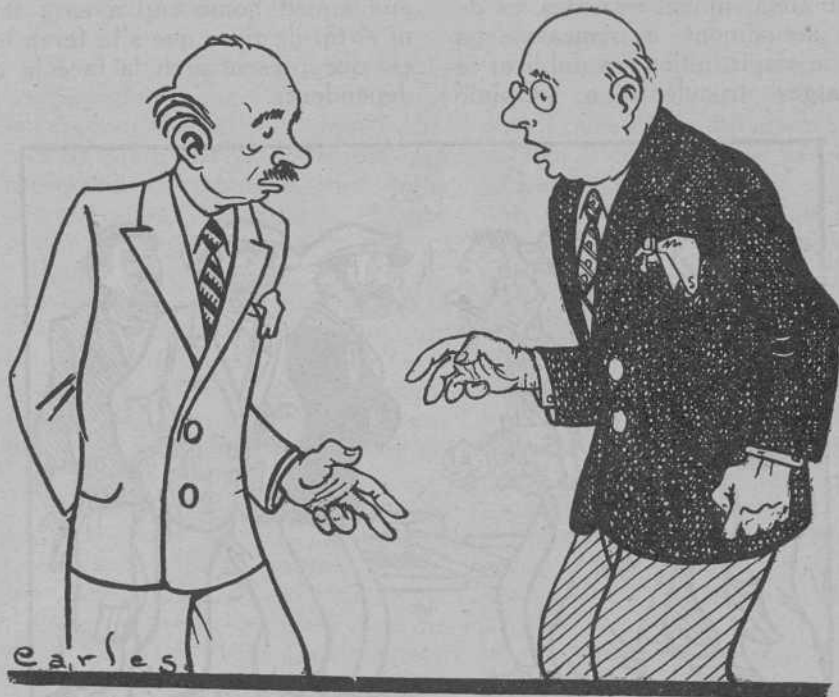
Un contertuli tafaner volgué saber quins eren els tres llibres incommensurables que omplien d'aigua la boca del senyor Terradelles.

Aquest no es féu pas pregar per donar-li els noms:

«Don Quixot de la Manxa».

«La Divina Comèdia», en castellà.

I «El Conde de Montecristo».

Als Empleats del 30.

—El senyor Segarra a l'Ajuntament:— Caram, Sr. Segarra! Vostè repeteix més que la ceba; deixi en pau als empleats del 30 i dediqui's a pendre xocolata.

EL SENYOR PUIG I MUNNÉ FA L'ELOGI DE LA MECANO- GRAFA

El senyor Puig i Munné — segons ens asseguren—, feia en una penya d'amics el fervorós elogi de la mecanògrafa.

Segons el senyor Puig i Munné, la dona en les oficines públiques dóna un resultat admirable.

—«Quan a les tardes s'ha de fer feina extraordinària i pagar sous dobles jo sóc partidari sempre d'utilitzar les dones» — diuen que deia el senyor Puig i Munné, entusiasmat.

—«I els homes?» — va preguntar un.

—«Els homes sobren en aquests casos» — va seguir perorant el senyor Puig i Munné amb més entusiasme si hi cabia i amb més fervor si era possible.

—«Fins per a convidar-la a l'auto i portar-la a casa, ¿no els sembla que una dona fa més goig que un home? Es més estètica! Es més espiritual!»

L'esteticisme, l'espiritualisme i el bon gust del senyor Puig i Munné foren molt celebrats pels seus companys de penya.

«LOS COLMILLOS» DE LA F. A. I.

Una xicoteta que signa Irene Polo i que efectivament se'n diu, es dedica actualment a manca de ganes de sorgir mitjons, a publicar reportatges truculents a l'Opinió.

Dies passats però no li sortí gaire bé la seva habilitat periodística. Es presentà al Sindicat de la Construcció amb intenció de fer un dels seus acostumats reportatges però es trobà que tots els individus que es trobaven a l'interior com si s'ho haguessin dit abans li ensenyaren els seus... (colmillos).

Hom afegeix que no en trobà cap parell (de colmillos) que li fes peça.

COL·LECCIONADOR D'AUTO- GRAFS

Tothom sap que el dia del llibre és ja costum que els autors signin a la vista del públic els seus llibres. Això ha fet que moltes persones esperin aquell dia en adquirir els seus llibres per tenir pel mateix preu la signatura de l'autor i al mateix temps poder-lo conèixer. Dissabte passat, es presentà a una llibreria de la Rambla un bon home que adquirí, un exemplar baratet del Quixot i amb molta insistència demanà que li signessin.

El dependent de l'esmentada llibreria sense immutar-se entrà a l'interior i al cap de pocs moments lliurà a l'exigent comprador el seu llibre amb la pomposa signatura de Miguel de Cervantes Saavedra.

No cal dir amb la satisfacció que anà aquell home cap a casa seva ni el tip de riure que s'hi feren tots els que presenciaren la facècia del dependent.

LA DIADA DEL LLIBRE

Lluís Capdevila gairebé sempre el veureu amb un llibre sota el braç, és una costum de molts anys que ja forma part, amb el monocle, de la seva personalitat.

El dia del llibre, un amic seu i nostre li preguntà perquè el duia sempre el llibre sota el braç i Capdevila sense rumiar ni un segon li contestà: Bé doncs que vols que hi porti una pilota?

FACECIA DESCOBERTA

És conegut de tots els que intervinem en periòdics que la màquina que empra «La Vanguardia» per a fer els gravats que publica en el seu suplement gràfic, té un defecte que és gravíssim. Necessita un parell de dies per a poder reproduir qualsevol fotografia.

Ara bé; diumenge passat publicà unes fotos de la diada del llibre que com recordaran els nostres lectors tingué lloc dissabte passat o sigui el dia abans. Restarem sorpresos davant d'aquesta gran rapidesa impossible de portar a cap amb els mitjans amb que compten, però un amic nostre ens tragué de dubtes. Un dels que figuren en la foto de referència fa prop d'un any que ja és mort!

L'ESTAT ÉS LAIC

El prior de la capella de Sant Jordi de la Generalitat està desesperat perquè el dia de Sant Jordi no li varen permetre dir la seva acostumada missa amb assistència de tots els fòssils de l'antic règim. I ho està encara més perquè Gassol li digué que si volia celebrar la missa acostumada ho fes amb la porta tancada.

—A mi—deia—obligar-me a dir una missa clandestina!

AIGUADER-VILALTA

En la passada sessió municipal toparen sorollosament els dos ex-amics senyors Aiguader i Vilalta.

Després de la topada, el senyor Vilalta feia anar el cap com un bou quan ha ficat la banya en un forat. I diuen que deia: —«Aquest caray d'Aiguader pretenció!»...

El doctor Aiguader, per la seva part, és fama que exclamava: —«No és possible! Jo hauria de dimitir! La meua posició m'ho demana! Però Barcelona i el Partit em necessiten tant!!»

*Els obrers:— Una altra vegada hem de fer vaga?
Els altres.— Sí, nois. Ara ens toca a nosaltres treballar.*

GLOSSARI

PARLEM D'ELECCIONS

Si, parlem d'eleccions. Sortosament podem parlar-ne com espectadors, encara que en el fons tots els problemes de la República siguin els nostres problemes. I els sentim amb la intensitat màxima.

El passat diumenge es celebraren eleccions en terres castellanés. El passat diumenge votaren les dones per primeres. No volem passar per vius, però el resultat no ens ha sorprès gota. Es més, votant les dones l'esperavem. Tots recordeu la definició que de la dona feu Schopenhauer: un animal — dit sigui amb perdó,—de cabells llargs i d'idees curtes. Avui Schopenhauer hauria de modificar la definició. Avui les coses han canviat i en les dones—salvant unes poques excepcions—tot és curt: els cabells i les idees. Elles no s'ho pensen, però venen eleccions i ajuden a l'atac contra la República.

Mireu, sinó *La Veu*, *El Correo Catalan*, *El Noticiero*, *La Nación*, *A. B. C.*, *El Imparcial* i altres diaris igualment recomanables que s'han distingit sempre pel seu desamor a la República. Quina alegria tenen del resultat d'aquestes eleccions que és com una mena d'escudella de pagés en la qual van barrejats agraris, lerrouxistes, monàrquics, catòlics! En setze municipis de Pamplona han guanyat les dretes. Sembla mentida que encara puguin guanyar, que encara hi hagi gent prou estúpida per a donar el triomf a les dretes. Sembla mentida, però és veritat. I és que la gent no té memòria. Si en tingués, recordaria el passat, les delícies del passat,—els empresonaments, les deportacions, la jungla que era Barcelona en temps de l'inefable Martínez Anido — i no hauria votat les dretes.

Perquè el fet és aquest: no es que hagin guanyat els oposicionistes. Es que han guanyat els cacics, els que eren cacics ahir amb la monarquia i volen seguir essent-ho avui amb la República.

VICAI.

Llegiu totes les setmanes

L'Esquella de la Torratxa

—Veus? Això és una obra d'art, feta d'un gran geni.
—I què representa?...
—El retrat d'En Cambó.

Primer de Maig

Quan, per primera vegada, a l'any 1931, es va celebrar aquesta festa—una de les més nobles i més dignes—, molta gent s'exclamava. Les persones que no saben què vol dir el treball, aquelles que tot l'any el viuen el Primer de Maig, no estaven conformes en què la festa s'estengués de tal manera que paralitzés la vida de la ciutat. Els uns trobaven que ja estava bé que fós festa, però que haurien d'anar els tramvies i funcionar els teatres i els cafès.

Nosaltres, que l'anar en tramvia ens agrada, i que l'anar al teatre encara ens grada més, aquell Primer de Maig ens vàrem trobar—ho confessem sincerament—una mica desconcertats. No sabíem en que matar les hores.

Però, després, quan ho hem recapacitat; quan hem pensat que la Festa del Treball és una festa que, en efecte, l'ha de celebrar «tot aquell que treballa durant l'any», no ens dol que la ciutat es paralitzi i es faci honor al Primer de Maig.

Fer honor al Primer de Maig, és sortir al carrer, anar al camp, sentir-se espiritualitzar, estimar els llibres, ésser amic de la pau.

Certes persones que de l'obrer no n'han estat partidaris mai, alleguen que celebrar aquesta festa equival a l'implantació d'un altre dijous sant.

Aquestes persones, quan s'expressen així, quan els fa parlar d'aquesta manera el seu criteri tancat enemic de tota llibertat, no han reparat—o si ho han reparat s'ho ca-

llen — que el dijous sant era imposat per un ideal que setint-lo només ells, s'obligava a que també el sentís el poble. Aquell dia també es paralitzava la vida a la ciutat. Tampoc no hi havien tramvies ni teatres. Però ells treballaven més que mai. Treballaven en favor de la seva causa. Veien els temples curulls d'una generació que no tots professaven el seu ideal i que hi anaven per manca d'altra diversió. Per a molts era un espectacle, el dijous sant.

En canvi, avui, el celebra aquell que el sent de cor, el dijous sant; aquell que—no el critiquem: el respectem si en fa un bon ús—creu en la bondat d'un Déu que tan partidari era dels pobres i dels humils.

I els humils i els pobres són els que avui precisament la celebren la festa del Primer de Maig.

Avui les muntanyes, els parcs, els jardins si es veuen envaïts per una enorme multitud, serà una multitud, enfervorida i creient que es lliurarà a l'esplai d'unes hores de repòs que necessiten els que tot l'any lluiten i treballen.

La festa del Primer de Maig, celebrada a la muntanya, a la platja o a la ciutat, no limita la llibertat. És festa de rialles i de cançons, i no constitueix profanació d'idees o de creences.

Per això nosaltres trobem conforme que avui, a la ciutat es paralitzi tot i es faci honor a aquesta gran festa de repòs que si una virtut té, és la de fer més estrets els llaços de germanor entre els homes.

AGUSTÍ COLLADO

El Primer de Maig d'aquest any.

MERCAT POLITIC

Les darreres sessions del Parlament i de l'Ajuntament, han estat sessions de pau i de tranquil·litat. I no diem de bons aliments perquè no han durat més «de lo regular»; és a dir, no han estat sessions d'aquelles que t'hi has de dur el sopar.

Una sessió pacífica al Parlament o a l'Ajuntament no es concebeix. Ha d'ésser una cosa molt avorrida. El classicisme i el to d'aquesta mena d'espectacles còmico-políctico-teatral, estriba en la «juerga», en la «jarana», en els crits, en les amenaces, en les raons.

El dia que en una d'aquestes sessions hi hagin vuit o deu ferits i un mort — encara que el mort ho faci veure — serà una sessió que passarà a l'història. I no precisament en la de la nació, sinó en la història de les imaginacions.

El poble, quan va a l'Ajuntament o al Parlament, per molt que en un i altre lloc s'hi faci allò que els entesos en diuen «obra profitosa», s'hi avorreix. No li agrada veure aquelles cares de savi i aquells fronts intel·ligents. No li agrada veure que tothom va a la una. Sembla que s'hagin posat tots d'acord i que fa-

cin sessió per ganes de distreure's o de passar l'estona; que facin sessió per esport.

El poble vol escàndol, encara que no hi hagi els ferits ni el mort. (El nostre poble és una mica sentimental, i si veia sang de diputat o de regidor—encara que aquesta sang fos de la dreta o de l'esquerra—s'emocionaria de debó).

El que no pot permetre de cap de les maneres és aquella benaurada pau, aquella dolça i magnífica tranquil·litat.

I és que el que fa el sacrifici — perquè ben mirat ho és un sacrifici—d'anar a presenciar una d'aquestes sessions, es sent defraudat i estafat si no pot sentir allò de «vostè és un ruc!» «No insulti!» «Vostè estaria millor fent de carreter que de diputat!»

El poble, el bon espectador de sessions enyora l'«ay, que me troncho» i «li han amagat l'ou» amb què més d'una vegada s'amaneixen aquestes sessions.

Clar que això depèn de l'humor que tenen els senyors de la Lliga. El dia que aquests senyors estan de «vena», el públic s'hi diverteix molt. El xocant del cas és que estar de «vena», en ells, significa que

es senten eloqüents i amb ganes de fer l'esperit de contradicció. És a dir, fan riure el dia que pretenen que la gent se'ls prengui en serio...

I com que la gent de la Lliga aquests darrers dies no ha estat d'humor, aquí de què les sessions hagin passat en un ambient dens i desagradable completament. Tot pesava com el plom.

Un senyor que hi va sovint, i que per cert ve de lluny, i que segons pròpies manifestacions va al Parlament i a l'Ajuntament per a fer-se agradosa la vida, ens deia l'altre vespre en sortir d'una sessió:

—Si això de la serietat dura gaire, no em veuran pas més el pèl. Ja en veig prou a casa de penes. Jo, sap?, m'haig d'alegrar, haig de cercar esbargiment... Ves què n'hem de fer si la rabassa és morta o és viva! Ves què els costaria de barallar-se i d'insultar-se cada dia un moment! Mig món ho aniria a veure. No sé perquè no ho treballa l'atracció de forasters!

TINET.

Vuits i nous i cartes que no lliguen

EL PREMI DE LA PAU

El Consell de la Fundació Carnegie, ha concedit el premi de la Pau Mundial, al senyor Henderson, president de la divertida i humorística Conferència del Desarmament, pels seus esforços a favor de la Pau i del Desarmament.

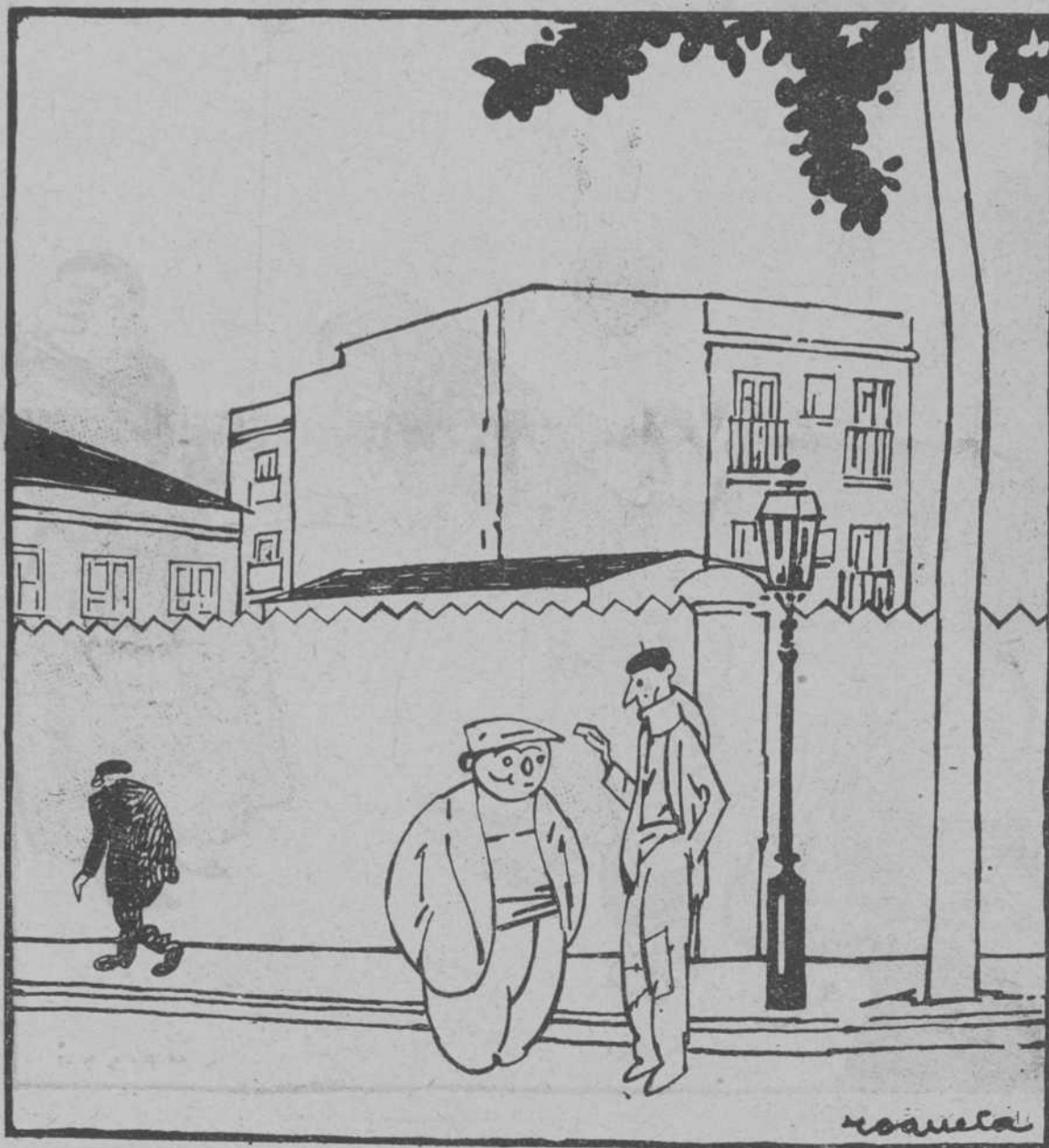
L'import d'aquest premi és de 2.200 lliures esterlines...

1er. La Conferència del Desarmament, no és res més que una mena de banda de l'Empastre.

2on. El senyor Henderson, amb tots els seus esforços, no ha evitat que hi hagi guerra a Xina, al Xaco, al Marroc, a Síria, a l'Indo Xina... etc.

3er. El senyor Henderson, no ha fet res efectiu contra el desarmament. Cada dia es boten nous vaixells de guerra, nous sub-marins, i els laboratoris, fabriquen al major, tota mena de gassos asfixiants i líquids inflamables.

4rt. La Conferència del Desarmament, a l'igual que la Societat de les Nacions, no privaran per a res als capitalistes, de provocar una nova guerra, perquè tots els que formen aquestes societats, són els delegats del mateix capital.

—I com ha estat que heu perdut la vaga?

—Ha estat... que l'Estat Català l'ha guanyada.

De manera que jo ho sap el senyor Henderson. A nosaltres no ens enganya.

I al seu pare tampoc.

L'únic que pot fer quelcom en favor de la pau, és el poble, refusant de prendre les armes per a assassinar-se mútuament. Però a aquest, ja podeu estar ben segurs de què no li donaran 2,200 lliures... Tot lo més, alguns grams de plom...

HITLER, L'ESTAFA USTRIAC,
VOL ENCARRILAR ALEMANYA.

Davant dels caps i alts funcionaris del partit nacional socialista, reunits en assemblea, Hitler ha pronunciat un discurs, (que en diuen important), en el qual ha declarat que Alemanya no podia pas continuar ni un minut més portant una lligueta de nació de segona fila, i que l'acció del govern consistia en fer de la doctrina nacional socialista, el patrimoni de tot el poble alemany.

I a fi de què Alemanya sigui una nació de primera fila, el pastanaga de Hitler, comença perseguint als jueus, tal com es feia a l'Edat Mitjana...

Empresona als intellectuals, priva d'exercir les seves carreres de metge, advocats i catedràtics, als jueus...

Max Reinhard, que tants llores ha conquistat per a l'escena alemanya, deu fugir cap a Austria. Einstein, abandona la nacionalitat alemanya...

Es veu que si això continuava, aviat en aquesta nació, no hi quedarà ningú més que el dictador, el Kromprinz, Von Papen i els hitlerians...

I aleshores Alemanya serà una nació de primera fila...

De primera fila començant per l'última...

Qui sap si enviés a buscar l'Albinyana? Crec que té un partit d'allò més ben organitzat. Tots els hurdans en formen part.

Si ho vol fer, que no estigui. Nosaltres li cedirem gairebé per res...

EL DIA DEL LLIBRE

Es, potser, la festa més simpàtica de l'any. Això de veure la gent preocupada en comprar llibres, és un espectacle que gairebé no es veu mai.

D'això plora la criatura.

A Catalunya, i a Espanya es llegeix poc. A casa nostra, quan d'un llibre se n'han venut dos mil exemplars, ja podem estar satisfets. Ha estat un èxit.

El mal és que molta gent, no en comprarà cap més de llibre, fins a l'any que ve...

No hi ha dubte que aquest deu per cent de descompte, tempta a la gent.

Per a nosaltres, el dia del llibre, ho és tot l'any, i creiem que per a tothom deuria ésser el mateix.

Però en fi. No clavem escàndols

a la gent, que més val que comprin literatura una vegada a l'any, que no pas mai.

Ah! m'oblidava de dir, que a casa nostra, a la Llibreria d'en Lòpez, hi havia un pet de mocès, que de bé que hi estaven, la gent els hi arrencava els llibres dels dits.

Si a la nostra llibreria-Redacció hi hagués tot l'any un cos de venedors com les del dia del llibre, em sembla que l'ESQUELLA, no sortiria mai a l'hora...

I l'Opisso no sortiria mai de l'ESQUELLA...

I jo tampoc.

La Diada del Llibre a casa nostra

Fou un èxit, com cada any. La Llibreria Lòpez, on tenim instal·lada la Redacció de l'ESQUELLA DE LA TORRATXA estava adornada pel gran escenògraf Salvador Alarma. Les primeres actrius dels teatres de Barcelona tingueren la gentilesa de venir a vendre llibres a la nostra parada. I heus ací explicat el per què de la gran gentada. ¿Qui no compra un llibre si vé de les belles mans de Cora Raga, Mireya, Aurora Redondo, Càndida Suárez, germanes Aliaga, Cecília Gubert?

A més a més, Lluís Capdevila, Domènec de Bellmunt, Opisso, altres autors, signaven exemplars de

les seves obres. I en signaren molts.

A mig dia Lluís Companys, President del Parlament de Catalunya, visità la nostra parada i es mostrà molt satisfet de la festa.

Al vespre una Cobla de les més populars de Catalunya, donà una audició de sardanes. Semblava impossible que pogués haver-hi més gent de la què hi havia. I, no obstant, fou així. Materialment, no podia donar-se un pas.

Podem estar segurs que la nostra llibreria fou, el passat dissabte, una de les més visitades. I podem estar satisfets de la festa que, com cada any, fou un èxit.

La nostra llibreria

Els contes de "L'Esquella"

UN CASAMENT

—El meu futur gendre—em deia el senyor Tarridas—és una bella persona. Sèrio, treballador, atent, educat... No té més que un gran defecte...

—Quin?—li vaig preguntar jo intrigat.

—El de no saber jugar.

—Però això no és cap defecte, i molt al contrari... jo crec que el no jugar és una gran qualitat!

—Aquí està el mal. És que ell, no fa altra cosa que jugar. Però com que ja li he dit que no en sap, no fa res més que perdre...

* * *

—Bah! Marieta, no ploris... —li deia la seva mare bo i posant-li el vel i la corona...

—Es que em fa estrany el tenir que viure amb un home...

—Però dona, jo també em vaig casar...

—i Quina deferència...! Vostè es casava amb el papà, mentre que jo pobre de mi, em caso amb un que ni tant sols és de la família.

* * *

—Així et cases? i amb qui?—de-manava un amic al promès de la Maria Tarridas.

—Si mira, amb qui vols que em casi! amb una dona.

—Home! tothom s'hi casa amb una dona.

—No ho creguis... jo tinc una co-sina, que s'ha casat amb un home.

* * *

—Que tal? com te prova el ca-sament Maria?

—Ai Déu meu! sóc molt desgra-ciada!

—I ara! però què et passa?

—Que el meu marit és un tronera! des de que estem casats, que em deixa sola cada nit.... I a la mati-nada quan torna, em ve tot perfu-mat... L'altre dia fins li vaig tro-bar a la butxaca uns pantalons de dona.

—Què dius ara! i pensar que aviat tindreu un nen...

—Mira, es tant lo que m'enga-nya, que fins dubto que el meu fill sigui d'ell...

LA PRODUCCIO NACIONAL

En aquests darrers dies es nota una activitat en el món cinematogràfic, un film netament espanyol inspirat en l'obra de Pere Mata.

La Star Film, de Madrid, és la realit-zadora, els intèrprets Rafel Rivelles i M. Ladrón de Guevara; títol, «El hom-bre que se reía del amor», que tot seguit serà presentada al públic.

No discutirem si l'obra de Pere Mata és adaptable al cinema, si per altra part la seva realització aportarà una nova no-ta, si els intèrprets han fet una creació. Sols constatarem que est fet amb una rica presentació; els vestits, el decorat, deixen meravellat el públic, com fa anys no s'havia vist.

Estem enorgullits d'acollir amb be-neplàcit una producció de casa nostra.

Un altre film que està en preparació, *Las noches de Bàrcelona*, sota la direc-

ció de Josep Castellví, amb Carmelita Aubert, Rafel Arcos i Josep Santpere.

A Madrid es roda *Sol en la nieve*, amb Anna Tar, Ricardo Núñez i Joan Rivers.

A València, la societat alemanya-es-panyola «Hispano Fox», prepara el seu primer film.

En resum, sembla que la producció es-panyola vol decidir-se a sortir de la se-va indiferència.

Notem, sota aquesta firma, els esfor-ços constants que aporten diverses socie-tats estrangeres posant al mercat els films dobles en espanyol, que poden ésser executats en la versió original espanyo-la. La Fox i la Paramount orienten la seva activitat d'una manera ben mar-cada.

El Govern de la República acaba de marcar el seu interès pels problemes ci-netogràfics. Ha estat instituit el Consell del Cinema. La seva tasca serà estudiar

Els bons obrers

—Ja veus, què n'hem tret de la vaga?

—Molts dies sense cobrar i quedar tal com estàvem.

els problemes d'aquesta indústria a favor de l'interès nacional.

Dos anys després de proclamar-se la República ha nascut el cinema espanyol.

Saludem-lo com mereix i desitgem-li anys de vida i prosperitat.

TONI ZERGA

EXPOSICIO JOSEP VINYES

Aquest jove dibuixant exhibeix una trentena de dibuixos en el saló del «Club de France».

En Vinyes dóna una nota ben personal de modernitat i elegància. La seva visió del circ,—sobria i precisa—, ha cridat fortament l'atenció. Cal remarcar també el moviment i la plàstica que adquireixen les seves siluetes de ballarines.

L'exposició ha estat un èxit i una revelació definitiva del dibuixant.

En els dies que l'exposició ha estat oberta s'hi han celebrat diversos actes: Conferències, lectura de poesies. El «Club de France», acollidor i gentil, ha rebut els seus hostes d'una fairsó ben digna i ben amable.

BARCELONA

S'hi pot anar per veure el treball d'Aurora Redondo i Valerià León.

El seu treball especial ha creat una fairsó d'obres. Obres amb papers per a Aurora Redondo i Valerià León.

Aurora Redondo, Valerià León, no us sembla que moltes vegades, —sobretot artísticament parlant—, els papers fets a mida poden esdevenir un destorb? «El Abuelo Curro» ni fa ni fu.

ROMEA

S'avisava l'arribada d'una caravana de turistes. Venen a veure les elegàncies de Maria Vila en «El petó davant del Mirall».

Tant de bo els turistes arribin aviat. El mirall podria trencar-se d'èxtasi.

TIVOLI

«La Dolorosa», «La Rosa del Azafrán», «Los Gavilanes» i «Doña Francisquita».

Espectacle per a forasters que visquin a 250 quilòmetres de la capital.

Si plogués els del Tivoli podrien despertar el desig d'anar a teatre.

NOVETATS

«Jazz-Band». Música serpentina per a fer moure el cos d'Emília Aliaga.

El «Jazz-Band» de Novetats segueix sonant. La gent hi va per «veure» com sona.

VICTORIA

Aquests dies «El Barquillero», «Los Claveles» i «Molinos de Viento».

Dimecres passat, estrenà: «Oro en la Montana».

El desig de l'empresa del Victòria és que l'or no resti en la muntanya, que baixi vers les guixetes del seu teatre.

Malgrat la Suárez, i els altres, no sabem si ho lograrà.

ESPANYOL

«La meuca del quint pis»

La gent té molta por amb això de les meuques.

Els apotecaris són tan cars!

S'ha d'afegir a això que els quintes pisos són molt alts i la gent no vol pujar escales.

A l'Espanyol no hi va ningú.

PARTHENON

Pujol-Formiguera

«El Gran Galeoto». Darrera novetat d'aquesta companyia.

El teatre a Barcelona dóna gust. Els actors treballen pels de l'època terciària.

Llàstima de vaga de tramvies!

FOLIORAMA

«La Locatis».

Un pretext perquè Amàlia d'Isaura faci la locatis. I Amàlia d'Isaura la fa bé.

Passem la nit.

El feixisme.

Podrien seure al banc, però així estàn més tous.

WORK.

ESQUELLOTS

¿Vostès no recorden aquell pas doble que deu fer dos o tres anys va estar tan en voga i que començava dient «yo quiero ver Chicago?»

Avui, si ressuscitava, no es popularitzaria tant.

Veure Xicago, és com veure Barcelona.

Perquè Xicago s'ha popularitzat pel seu bandolerisme, pels seus atracaments i atemptats, per la seva explosió constant de bombes...

Si fa no fa la nostra fama mundial deu ésser molt semblant a la d'aquella ciutat.

Aneu a saber si els hem avantatjat i ara ells—envejosos!—canten un pas doble que comença dient: «yo quiero ver Barcelona...»

Tots els dijous: JORDI. 10 cèntims

Perquè no ens negaran que amb això dels atemptats i atracaments ocupem un lloc cabdal. En un dia dos morts, un ferit greu, assalt a una fàbrica i un xofer amordassat.

Tot un programa turístic.

Per a turistes convenientment cuirassats.

* * *

Encara no han atracat cap de la vostra família?

Es estrany...

Això és com una mena de passa...

Resulta miraculós poder-ho contar.

L'únic en català: JORDI. 10 cèntims

A Bergonyà tenen un rector que és tot un cas.

¿Mai no dirien que fa el rector de Bergonyà? Ara vostès pensen: «diu mal de la República...»

Això és a part.

Organitza funcions teatrals, redacta programes de l'espectacle a celebrar que reparteix convenientment, s'asseu a la taquilla...

I tot això ho fa sense estar autoritzat. I sense permís de la Junta d'Espectacles, que és la que ha de dictaminar si té o no condicions el local. I sense pagar cap impost d'acord amb el que disposa la llei del Timbre.

El segurament ha pensat: «El Govern ens ha tret el «momio»? Farem la pau per un altre costat».

No cal dir que li han imposat una multa.

¿Eh, que és eixerit el rector de Bergonyà?

JORDI, setmanari infantil, en colors

A Cuenca, el dia 4 de juny, tindrà lloc una vista contra l'Ajuntament de la dictadura per malversació de dues mil pessetes amb què contribuïren—o digueren contribuir—a un homenatge al dictador.

Hi ha vint-i-tres encartats per aquest assumpte.

Es un cas que arriba al cor.

Hem fet números i en deduïm que l'estafada fou de vuitanta sis pessetes amb noranta sis cèntims per cada regidor.

Als Ajuntaments de la Dictadura de moltes ciutats es robaren milions i als regidors no sols no se'ls sotmet a vista de cap mena, sinó que se'ls ha perdut de vista i tot.

En canvi els pobres vint-i-tres de Cuenca...

Hi ha coses molt tristes al món.

* * *

Llegim que a Còrdova una comissió brers metal·lúrgics ha lliurat uns plec amb centenars de signatures al governador demanant l'alliberament d'uns patrons.

¿Recordeu que mai els patrons hagin demanat l'alliberament de cap obrer?

I això que n'hi ha molts d'infeliços a les presons.

JORDI, il·lustració de la mainada

Un diari «catòlico-apostòlico» de la nostra ciutat, que es distingeix per l'excés d'informació — informació d'aquella que ajuda a fer la digestió; que no parla de crims passionals per «decència» i per «decoro» i no sentar mals precedents—, amb motiu de la Festa del Llibre aconsellava els seus lectors:

«...las paradas de libros de las calles más concurridas constituyen una exposición de veneno moral y social y dan testimonio de que el interés de la ciudad es por los libros en que se exponen doctrinas contrarias a la religión católica o se rinde exclusivamente culto a la frivolidad».

Per què seguir?

Aquest popular i feixuc col·lega voldria que el Dia del Llibre ho fos sant.

Que a les llibreries de «las calles concurridas de la ciudad» en les quals hi

veiem obres de Queiroz, Dostoiewski, Diderot i Zola, hi'venguessin «vides celestials» o manuals del «perfecto religioso».

I que ens persignéssim, abans de comprar.

* * *

A Barcelona ens anem hitleritzant.

Amb motiu de celebrar l'aniversari del dictador alemany, els súbdits nazis residents a la nostra ciutat, organitzaren un acte en el que no s'estaren de res. Presidí un retrat del «bello Adolfo» i una bandera amb la creu svàstica. Es pronunciaren discursos, es repartiren fulls allusius i es donaren visques a tort i a dret.

Fins ací res no tenim a objectar.

El que no ens plau tant és que l'autoritat governativa hagués adoptat aquell luxe de precaucions.

Què temien? ¿Que d'aquell acte, d'aquells discursos, d'aquells visques i d'aquells aplaudiments en sortís quelcom inesperat? ¿Que proclamessin un «Adolfo»?

I ca!

Si algú és valent de fer-ho, que ho provi.

Ni temps d'arrepentir-se tindrà.

Compreu cada setmana, JORDI. 10 cèntims

Aquell alcalde de Calaf que va oposar-se a què es fes festa el dia de la inauguració del Parlament català i el dia de l'aniversari de la proclamació de la República, i en canvi feu plegar tot-hom el dijous sant, no es deu haver adonat que des d'abril de 1931, les coses han canviat.

¿No hi hauria manera de destituir-los «ipso facto» als molts alcaldes que hi ha per l'estil del de Calaf?

La República hi guanyaria.

I la nostra dignitat.

ARMERIA·RADIOS

vender a plaça i al comptat

es
desitgen
agents

Barcelona·Gracia

F. Baró
Goya 11
Tel.
73497

G. ALOMAR

Vies urinàries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric
Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

CAFES DEL BRASIL PER TOT ESPANYA

Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFE

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

Caruso, Fleta, Tito Schipa, Pau Casals, Sagi Barba, etc., impresionen en discos

La voz

de su amo

Companya del Gramòfono, S. A. E.

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 8,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies següents: FORMIDABLES DEBUTS

Doratella - Bella Marujita - Guerrero - Conchita Martínez - Mary de Lis - Marina López - Maruja de Arce - Manolita Mongin. **TANI ZERJA**

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

Llibreria Espanyola - Rafel López

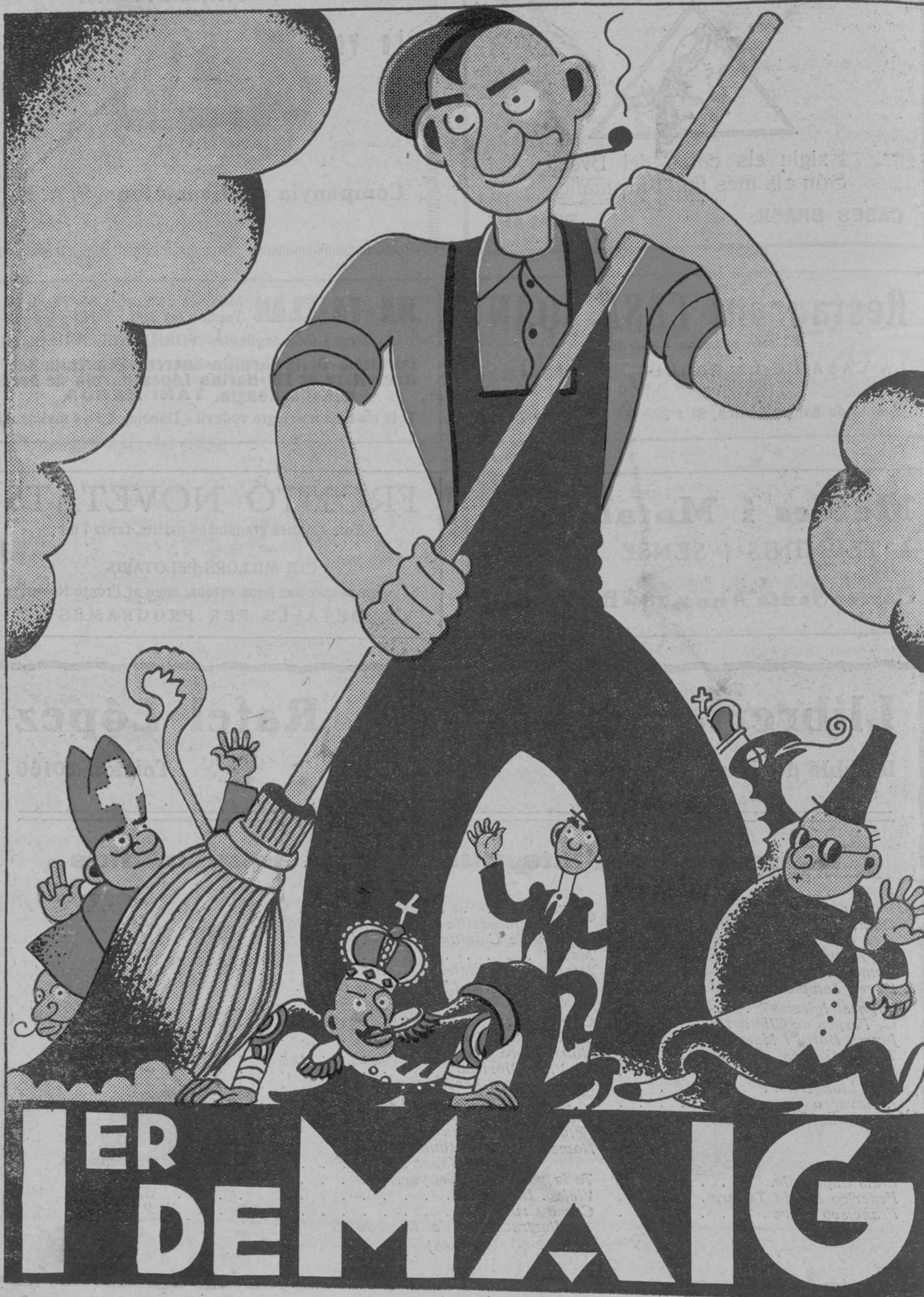
Rambla del Mig, 20,

Barcelona

Telèfon 20160

Darreres novetats publicades aquests dies

Prudenci Bertrana.	El vagabund.	5- tomo
Domènec de Bellmunt.	"Senyoreta desitja Casar-se..."	3'50
L. Aymami i Boadina	Figures de Catalunya.	3'50
Ramon Tor.	Macià	3'50
Obres completes	Panorames socials.	3'50
d'Ignasi Iglesias.	La Barca Nova - L'encís de la Glòria.	
C. Fargès de Climent.	Volum X.	5-
Jaume Bofill i Mates.	Climent.	4'50
Tomàs Garcés	La llengua Catalana.	1'50
Fèlix Curtiella	Notes sobre Poesia	4-
Joan Llongeras.	La Vida Gloriosa	5-
J. Navarro Costabella	Per la nostra sardana.	4-
Generalitat de Catalunya	El Be i el Mal (edicions Proa)	6 ptes. dos tomos.
	Divisió Territorial	
	Estudis i Projectes	
	Nomenclator de Municipis.	
	Text i Mapes	10 pesetes.
Lluís Capdevila.	Te la paraula el Senyor.	4-
Federico Mould Tàvara	Viajar. Un tomo	5-
Francisco Oliva.	Carne Cruda.	2-
	(Ilustraciones de Ricardo Opisso)	

—La única feina que fariem a gust aquest dia